

de set en set

MARTÍ AYATS

Visualització

Li havia passat alguna vegada abans, però mai amb la nitidesa ni amb la claredat amb la qual l'experimentava. Diuen que quan mors veus passar, com un flaix, tota la teva vida en un segons. A ell li va passar tot al contrari. Va visualitzar com seria el seu futur després d'un lleuger contacte, epidèrmic i casual, amb ella: casament per l'Església, dues criatures, casa, dos cotxes, tres televisors, viatges, crisi dels quaranta, una feina per a tota la vida, i una intensa i activa vida de jubilats fins que arribés el final. Durant un instant se'n va estranyar. No va veure com seria el final. Però tot i no veure'l, en aquell moment, amb vint anys i al costat d'una noia preciosa, va tenir clar que ell, com tots, era, per dir-ho en termes de con-

“ Sentia que estava en el punt exacte d'encetar l'experiència central de la seva vida

sum, un producte perible. La certesa de saber que tenia caducitat però que no en coneixia la data el va fer reflexionar sobre si es podia considerar més afortunat que un iogurt. Se'n feia creus, que un pensament tan absurd l'hagués fet oblidar completament la cruïlla en què es trobava. Sentia que estava en el punt exacte d'encetar l'experiència central de la seva vida, la que s'escriu en majúscules. La qüestió era: una visualització en dècimes de segon d'una existència convencional havia de variar la força del seu impuls, del seu anhel? La resposta va sorgir immediatament. El somriure hipnòtic que hi havia plantat al bell mig del rostre de la que, a partir d'aquell moment, seria la seva xicota no deixava cap dubte. No s'hi podia resistir. Havia de començar a emprendre aquest camí, encara que fos un sender amb revolts coneguts i que el final ja estigués escrit. Perquè hi havia un repte molt clar. Ell era un producte moridor, però mentre no arribés el dia assenyalat, en cada gest, en cada acció hi hauria un objectiu i una incògnita: fer-la feliç i descobrir al final si realment el que fem serveix per confirmar el nostre destí o per modificar-lo.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

«Smile»

● En la nova campanya publicitària de la Costa Brava, ara amb paisatges «autèntics» del territori, el Patronat de Turisme pretén desvincular-se dels vergonyants anuncis anteriors en els quals figuraven imatges d' Austràlia, les Bahames i el Canadà.

Sota l'eslògan *Smile*, les imatges –segons afirmen els promotors– tenen un fort component creatiu, per «promocionar la platja i les muntanyes gironines» i per «fer un repàs per la geografia gironina».

Dels sis cartells presentats, un correspon al poble de Monells. Sense ànim d'esguerrar l'objectiu del Patronat de Turisme en el seu interès per donar a conèixer l'encant del territori, cal preguntar-se com muntaran la pròxima campanya, en cas que es construeixi l'autovia d'accés a la Costa Brava en aquesta zona. Es mantindran en el propòsit d'oferir-ne imatges genuïnes? O, directament, n'eliminaran Monells? En tot cas, un altre eslògan és possible. / PIETAT ESTANY. Corçà (Baix Empordà).

El part natural somiat

● El matí del dimarts 24 de març va arribar al món el nostre fill, Yago, a l'hospital de Santa Caterina de Salt. Amb aquest escrit volem agrair l'atenció rebuda per part de tots els professionals, especialment la llevadora Sílvia i la resta de l'equip que aquell dia ens van atendre i que van aconseguir que el part fos una experiència única i especial.

També voldríem donar a conèixer la filosofia d'aquest centre respecte al part, ja que fa que la prioritat d'aquest procés natural i fisiològic siguin tant la ma-

Als empeltats de?

● Quan a Catalunya ens surt un català bord, fa més mal que una pedregada seca. Alejo Vidal-Quadras va titllar d'actitud totalitària el fet que els catalans defensin la seva llengua per tal que sigui reconeguda internacionalment. Els populars han pressionat a Brussel·les en defensa del castellà a Catalunya. Alejo Vidal-Quadras, un *demòcrata de toda la vida*, per no tenir no té ni sentit del ridícul ni vergonya. Com ja sabeu, l'estratègia i la clara voluntat imperialista és colonitzar; així tenim el País Basc i Catalunya: poc més del 20% dels habitants de Barcelona parlen directament en català. No podem fer la gara-gara dient que tot aquell que viu i treballa a Catalunya és català. Això és una trampa. L'*imperio* està provocant la barreja, l'enfrontament i la disbauxa en totes aquelles nacions sense estat com Catalunya i el País Basc. La política de tirar aigua al vi i d'eliminar fets diferencials és la clara voluntat de l'exterminació del catalanisme, de la llengua i cultura pròpies, i de tot allò que tingui uns orígens catalans. Franco, com molts d'altres, ho va intentar *por cojonos*, i ara ho fan amb el *característico talante*. Tenim els Alejos Vidal-Quadras, a qui l'anticatalanisme provoca un rogal·l crònic de collons. Sistemàticament neguen els drets més fonamentals dels pobles, tenen un greu problema de moralitat i respecte: que no demanin a aquells a qui roben la dignitat que els respectin. Pels fets els coneixereu. Els catalans, siguin d'on siguin, si es volen sentir com a tals, que ho demostrin amb fets. Les paraules hipòcrites estan esgotades, ja veieu on ens ha portat la política del pacte i el seny. Sortosament després de les votacions al Parlament Europeu les coses no van empitjorar, però és una clara evidència de la voluntat de fer desaparèixer tots aquells que no combreguen amb la fanàtica convicció de l'imperialisme i la unitat d'Espanya. El català és aquell que s'integra i porta Catalunya al cor i la defensa amb contundència sigui d'on sigui; aquell que plora per les seves desgràcies i celebra les seves alegries; En definitiva, aquell que planta cara defensant-la, ja que les mentides estan esgotades i ara és el moment oportú d'actuar i parlar clar. / JOAQUIM PUGNAU VIDAL. Sant Feliu de Guíxols (Baix Empordà).

re com el nadó.

Com a dona vaig tenir un part 100% natural, ràpid i a la piscina, tal com jo desitjava. En tot moment es va respectar la meua voluntat i el tracte va ser excepcional. Estem molt agraïts per l'atenció rebuda i volíem deixar-ne constància amb aquestes línies.

Gràcies per facilitar el camí a en Yago i per fer del part un viatge inoblidable per als nous pares. / LIDYA GINÉS I ESTEBAN SOTO. Llagostera (Gironès).

Societat urbanita

● Érem quatre gats. On eren diumenge al dematí els milers d'estudiants que es manifestaven dies enrere pels carrers de la gran capital contra la suposada ofensiva del gran capital? On eren els sensibles als perills de l'imparable voràgine especuladora? On era la força que necessita el país, és a dir, el jovent, fort i creatiu? Penso que la majoria d'aquests joves ignoren la magnitud de la tragèdia ecològica al nostre país,

perquè l'urbanisme significa la pèrdua del valor de la terra, la consciència i el respecte per allò que ens permet la vida. Em vaig endur una bona destrepada a la manifestació de protesta per la «política mediambiental» de la «nostra» Generalitat... En altres paraules, les lleis i contractes de la pura especulació, destructora de la nostra terra, la nostra aigua, el nostre aire... que maneguen un exèrcit de funcionaris insensibles a tots els delictes ecològics que deixem fer impunement i que clamen al cel. Tot per engruixir el capital, per fer créixer la metròpoli, aquest gran negoci. Som una societat urbanita. També als pobles! No necessitem els arbres, ni les fonts per a res! Ni tan sols els coneixem. Per als urbanites, això dels arbres i els ocellets és abstracció! La gent dels pobles viu al món de la televisió, el menjar del súper... El principal problema no és als EUA, ni a Brussel·les, ni a Madrid. El càncer és a la Generalitat, a les diputacions, als ajuntaments, i tots tenim a les mans fer-lo créixer o no. / JOSEP PERXÉS I CAMPS. Barcelona / Darnius (Alt Empordà).

Una prohibició absurda

● Si circules pel carrer de Santa Eugènia en direcció a Girona i vols anar al pàrquing del parc Central, has de fer una volta imponent perquè una direcció prohibida impedeix fer els vint metres que separen el carril per a Busos i taxis de l'entrada del pàrquing. Segur que els experts en vialitat tenen resposta a la qüestió però és tan absurda que només la deuen entendre ells. El resultat és col·lapsar més carrers. / JOSEP LLUÍS MARGALL. Salt (Gironès).

en sisif | JORDI SOLER

